

„Dám ti toľko zlatiek, koľko len budeš potrebovať. Mám však jednu podmienku. Na to, aby som sa mohla stať opäť živou bytosťou, nesmieš sa nikdy zapozerať do inej dievčiny. Presne na deň takto o rok, ak splníš moju podmienku, budem slobodná. Moja kľatba pomíne.“ Františka vybrala mešec spoza pása a podala ho Urbanovi. „Zaobchádzaj s ním tak, aby ti zlatky v ňom dobre poslúžili. Mysli aj na druhých, nielen na seba,“ ešte dodala.

„Ďakujem ti za tvoju štedrosť. Urobím pre teba všetko,“ odvážne slúbil študent.





Hostinský ju voviedol do malej izbičky, kde sa sotva zmestila posteľ, malý stôl a jedna stolička. Sviecu v nevkusnom svietniku, ktorá len tak-tak osvetľovala skromný príbytok, postavil na stôl. Niečo zašomral a odišiel. Pani v čiernom sa rozhliadala okolo seba, bolo jej do plaču. Hostinský sa o chvíľu vrátil. Priniesol džbán s vodou a postavil ho na stôl vedľa svietnika. Až keď odišiel, si mladá žena sňala klobúk z hlavy aj s čiernym závojom. Z jej tváre sa dal vyčítať strach a obavy.

„Či ja, nešťastná, vôbec dôjdem až do Viedne? Či ten ženích po mňa príde? Čože som to ja, stvora božia, vykonala? Prečo som si svoj mladý život takto...“ nedopovedala, hodila sa na posteľ a usedavo sa rozplakala.

Myslela na to, ako nástoľčivo prosila o pomoc za uzdravenie svojho otca. Zaprisahala sa, že ak vyzdravie, ochotne sa vydá za hocikoho. Či to už bude samotný vládca pekiel, alebo akákoľvek iná stvora. Len nech otcovi pomôže. Bola ochotná urobiť všetko, len aby jej milovaný otec vyzdravel. A teraz, keď sa mohla tešiť z jeho zdravia, prišiel čas. Musí sa vydať, a to vlastne ani nevie za koho. Presne po roku od vyliečenia sa jej v sne zjavila akási čierna ohava, ktorá jej povedala, čo musí urobiť, inak s jej otcom bude amen. Už mu vskutku nikto nepomôže. Otcovi sa o čudnom sne ani slovom nezmi- enila, aby ho opäť nezačala trápiť choroba. Na druhý deň sa s ním rozlúčila, akoby išla len na krátku návštevu do Bratislavy a do Viedne. Neborák vôbec netušil, že si už dcéru nikdy neuvidí.

Zvon z Dómu svätého Martina odbil jednu hodinu po polnoci. Budúca mladucha sedela na posteli a triasla sa od strachu, čo sa stane. Jasne jej ohava povedala, kde sa má v Bratislave ubytovať, že si ju isto nájde tam alebo vo Viedni.

„Bojím sa, Bože, ako sa len bojím. Už nikdy neuvidím tento svet, neuvidím milovanú Bratislavu, zbožňovaného otca, nikoho...“ znova sa rozplakala. Vtom sa pred ňou z čista jasna zjavil akýsi prízrak zahalený čiernou hmlou.

liečila ich, starala sa o chudobných. Nebude to inak ani teraz. Viem o tom, že máš chorú ženu. Pomôžem ti...“ nedopovedala a zmizla.

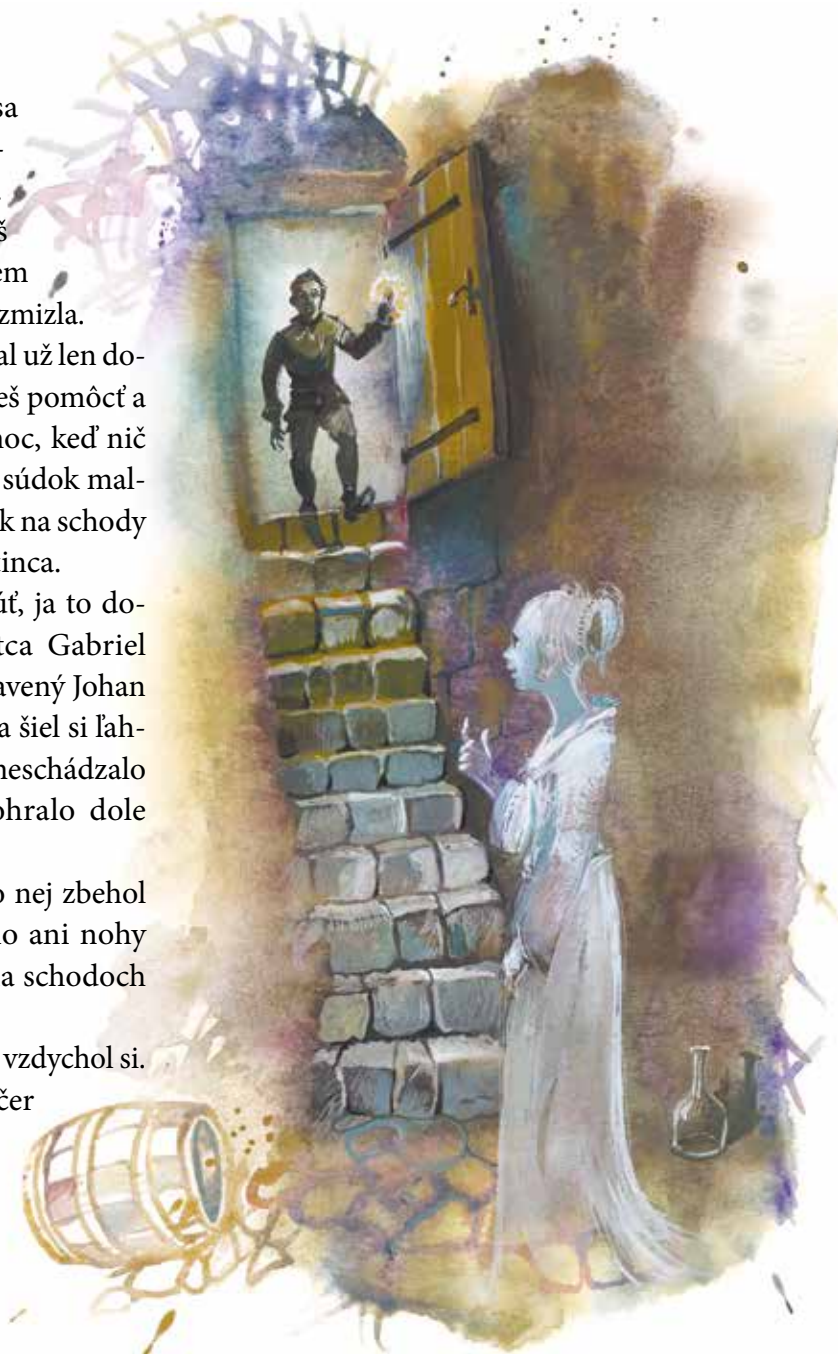
Hostinský zvolal už len doprázdna: „Ty mi chceš pomôcť a čo ti ja dám za pomoc, keď nič nemám. Ibaže tento súdok malvázie!“ Postavil súdok na schody a vyšiel hore do hostinca.

„Choď si ľahnúť, ja to dokončím,“ vyzval otca Gabriel a poslal ho spať. Unavený Johan bez slova poslúchol a šiel si ľahnúť. Stále mu však neschádzalo z mysle, čo sa odohralo dole v pivnici.

Zavčas rána do nej zbehol tak rýchlo, akoby ho ani nohy neboleli. Sud však na schodoch už nebol.

„Aspoňže tak,“ vzdychol si.

Pondelkový večer v hostinci ubehol rýchlo. Vonku snežilo, a tak sa chla-



„Celí v čiernom, kosa... Odkiaľ začnú, hlúpi strážnici...“ Matyášovi vírili v hlave myšlienky jedna za druhou. Zavčas rána utekal k richtárovi.

„Richtár, richtár, zle je! Do mesta prišiel mor!“ kričal od dverí.

„Čo to táraš? Aký mor? Hádam si si len takto zavčasu vína nevypil?“ karhal ho nahnevaný richtár.

„Ani nevypil, ani netáram. Prisahám, videl som ich na vlastné oči! Mor a smrť prišli,“ nedal sa odbiť vežník.

Richtár sa tak nahneval, že dal zatvoriť milého Matyáša do väzenia za rozširovanie poplašnej správy. O dva dni prišiel za richtárom doktor s rovnakou správou. Hovoril o more ako Matyáš.

„Dnes ma volali k chlapcovi. Na jeho tele sa objavili morové škvrny. Čochvíľa sa nám tá pliaga rozšíri po celom meste. Richtár, musíme začať konať,“ rázne zahlásil doktor Alberty.

